

I

Bettina Daniels keek met een zucht de roze marmeren badkamer rond en glimlachte. Ze had precies een halfuur, dat was ruim voldoende. Gewoonlijk beschikte ze over veel minder tijd om zich van meisje, studente en gewone sterveling te veranderen in een paradijsvogel en een buitengewoon goede gastvrouw. Maar het was een gedaanteverwisseling waar ze helemaal aan gewend was. Al 15 jaar was ze haar vaders rechterhand. Ze ging overal mee naartoe, hield de verslaggevers op een afstand, nam telefoontjes aan van zijn vriendinnetjes en zat zelfs in de studio om hem morele steun te geven als hij laat op de avond in een televisieprogramma zat om zijn boek onder de aandacht van het publiek te brengen. Hij hoefde nauwelijks reclame voor zijn boeken te maken. Zijn laatste zeven romans waren als vanzelf hoog op de bestsellerlijst van *The New York Times* gekomen, maar toch, je deed het nu eenmaal. Bovendien vond hij het prachtig. Hij vond het heerlijk zich ervoor op te doffen en voor het voetlicht te treden; het deed zijn ego goed, evenals het feit dat de vrouwen hem onweerstaanbaar vonden en hem identificeerden met de helden in zijn boeken.

Het was niet moeilijk om Justin Daniels voor een van de helden uit zijn boeken te houden. In bepaalde opzichten deed Bettina zelf dat al jaren. Hij was zo opvallend knap, altijd even charmant, intelligent en geestig en hij vormde zulk prettig gezelschap. Soms was het moeilijk je voor te stellen dat hij ook zelfzuchtig, egoïstisch en meedogenloos kon zijn. Maar Bettina

kende beide aspecten van haar vaders karakter en hield toch van hem.

Hij was al jaren haar held, haar metgezel en haar beste vriend. En ze kende hem goed. Ze kende al zijn feilen en zwakheden, al zijn slechte eigenschappen en angsten, maar ze kende ook zijn goedheid, zijn talenten, de tederheid die hij in zich had. Ze hield van hem met iedere vezel van haar wezen en wist dat ze dat altijd zou blijven doen. Hij had haar teleurgesteld, haar gekwetst, en op bijna alle belangrijke momenten in haar schooltijd had hij ontbroken. Nooit was hij bij een wedstrijd of een toneelstuk komen opdagen. Hij had haar duidelijk gemaakt dat jonge mensen vervelend gezelschap waren en had haar in plaats daarvan met zijn eigen vrienden opgescheept. In de loop der jaren had hij haar tekortgedaan, voornamelijk door zijn eigen schemerige dromen na te jagen. Het was nooit bij hem opgekomen dat zij recht had op een prettige jeugd met picknicks op het strand, verjaardagsfeestjes en middagen in het park. Een picknick vond plaats in het Ritz Hotel of in het Plaza-Athénée in Parijs, haar stranden waren die in South Hampton en Deauville, haar verjaardagsfeestjes werden gevierd met zijn vrienden in Club 21 in New York of in het Bistro in Beverly Hills. In plaats van 's middags met haar naar het park te gaan stond hij erop dat zij hem vergezelde op zeiltochten waarvoor hij voortdurend werd uitgenodigd. Haar manier van leven hoefde nauwelijks medelijden op te wekken, maar toch verweten Justins trouwe vrienden hem vaak dat hij zijn kind niet goed opvoedde, dat hij haar tekort deed en dat ze zich dikwijls eenzaam moest voelen terwijl ze voortdurend achter een vrijgezellenvader aan holde die eeuwig en altijd op jacht was. Het was opmerkelijk dat ze in sommige opzichten, zelfs op haar 19e, nog zo kinderlijk en onschuldig was, met die enorme smaragdgroene ogen; maar toch lag er in die ogen iets van een oneindige wijsheid. Niet door wat ze had gedaan, maar eerder door wat ze had gezien. In haar 19e levensjaar was ze in sommige opzichten nog een kind en in andere opzichten had ze

een weelde, een decadentie en een levensstijl gekend zoals weinig mannen of vrouwen die twee keer zo oud waren als zij. Haar moeder was kort na Bettina's vierde verjaardag aan leukemie gestorven – ze was niet veel meer dan een schilderij aan de wand van de eetkamer, een gezicht met een open glimlach, grote blauwe ogen en blond haar. Haar dochter had wel iets van Tatianna Daniels, ofschoon niet veel. Bettina leek noch op Tatianna, noch op Justin. Ze leek vooral op zichzelf. Haar vaders opvallende zwarte haar en vooral de groene ogen waren enigszins in zijn dochter terug te vinden. Haar haar daarentegen was diep kastanjebruin, als heel oude, heel goede cognac. Zijn lange, hoekige gestalte vormde een scherpe tegenstelling met die van Bettina, die smalletjes en heel klein was, bijna elfachtig door de tengere lichaamsbouw. Daardoor had ze iets breekbaars als ze haar roodbruine haar borstelde tot het haar gezicht met zachte krullen omlijstte, zoals nu. Bettina keek weer op haar horloge en ze maakte een snelle berekening. Nog 20 minuten, ze haalde het wel. Vlug gleed ze in het dampende water in het bad en zat even stil in een poging wat te ontspannen. Intussen keek ze uit het raam naar de neerwarrelende sneeuw: het was november en de eerste keer dat het sneeuwde.

Het was ook hun eerste party van het 'seizoen' en daarom moest het feest slagen. En dat zou het ook, daar zou zij wel voor zorgen. In gedachten nam ze de lijst met genodigden nog eens door en ze vroeg zich af of sommigen daarvan vanwege de sneeuw niet zouden kunnen komen. Dat leek haar echter onwaarschijnlijk. Haar vaders feestjes waren zo vermaard, en er werd zo ademloos op de uitnodigingen gewacht, dat niemand de gelegenheid zou willen missen of zelfs het risico wilde lopen de volgende keer niet te worden uitgenodigd. Feesten vormden een belangrijk onderdeel van Justin Daniels' leven. In de periode tussen twee boeken in gaf hij er minstens iedere week één. Ze trokken de aandacht vanwege de mensen die er kwamen en wat ze aanhadden, wat zich er afspeelde en de afspraken die er werden gemaakt. Maar in

de eerste plaats waren ze bijzonder; een avond bij Daniels was als een bezoek aan een verre droomwereld.

De feesten waren altijd spectaculair. De luxueuze kamers straalden een 17e-eeuwse pracht uit, terwijl butlers af en aan liepen en de musici speelden. Bettina, de gastvrouw, zweefde als betoverd tussen de groepjes gasten door; ze leek altijd daar te zijn waar ze gewenst en nodig was. Ze was werkelijk een fascinerend wezentje: ongrijpbaar en mooi, en zeer, zeer zeldzaam. De enige die zich blijkbaar niet realiseerde hoe opmerkelijk ze was, was haar vader. Hij dacht dat alle jonge vrouwen van nature even elegant waren als Bettina. De nonchalante manier waarop hij dat als vanzelfsprekend aannam was iets waar zijn intiemste vriend zich al lange tijd aan ergerde. Ivo Stewart had veel respect voor Justin Daniels, maar het irriteerde hem al jaren dat Justin maar niet zag wat er in Bettina omging, hoe ze hem vereerde en hoeveel zijn belangstelling en aanmoediging voor haar betekenden. Justin lachte alleen maar als Ivo er wat van zei, hetgeen hij vaak deed, schudde zijn hoofd en gebaarde met een gemanicuurde hand naar zijn vriend.

‘Doe niet zo belachelijk. Ze vindt het prachtig wat ze voor me doet. Ze doet het graag. Ze organiseert feestjes, gaat met me naar toneelvoorstellingen en ontmoet interessante mensen. Ze zou er verlegen mee zijn als ik haar uitgebreid ging vertellen hoezeer ik dat allemaal op prijs stel. Dat weet ze wel. Wie niet trouwens? Ze doet het geweldig.’

‘Dan zou je haar dat eens moeten zeggen. Goeie god, man, ze is je secretaresse, je huishoudster, je literair agente – ze doet alles wat een echtgenote zou doen en nog meer.’

‘En beter!’ vulde Justin lachend aan.

‘Ik meen het.’ Ivo keek ernstig.

‘Dat weet ik wel. Des te erger. Je maakt je onnodig zorgen over dat meisje.’

Ivo had Justin niet durven zeggen dat als hij zich geen zorgen over haar maakte, hij er niet zo zeker van was of Justin zelf dat wel zou doen.

Justin had een gemakkelijke, ongedwongen manier van doen, in scherpe tegenstelling tot Ivo's ernstiger kijk op het leven. Maar dat lag ook in de aard van Ivo's beroep, als uitgever van een van 's werelds grootste dagbladen, de *New York Mail*. Bovendien was hij ouder dan Justin, en geen jonge man meer. Hij had zijn eerste vrouw verloren en van zijn tweede was hij gescheiden, en hij had bewust nooit kinderen gewild. Hij vond het niet eerlijk om kinderen zo'n moeilijke wereld in te schoppen. En nu hij 62 was, had hij geen spijt van die beslissing... behalve als hij naar Bettina keek. Dan leek er altijd iets te smelten in zijn hart. Soms, als hij Bettina zag, vroeg hij zich af of hij er wel goed aan had gedaan om kinderloos te blijven. Maar dat deed er nu niet meer toe. Het was te laat om aan kinderen te beginnen en hij was gelukkig zo. Op zijn eigen manier was hij even vrij als Justin Daniels.

De twee mannen bezochten samen concerten, opera's en feesten. Af en toe gingen ze een weekend naar Londen, of naar Zuid-Frankrijk. Ze hadden een opmerkelijk groot aantal wederzijdse vrienden. Het was zo'n hechte vriendschap die bijna alle zonden vergeeft en waarbij het mogelijk is zowel openlijke afkeuring als waardering uit te spreken. Daarom gaf Ivo dan ook zonder veel omhaal zijn mening over Justins gedrag tegenover zijn kind.

Kortgeleden was het onderwerp weer ter sprake gekomen tijdens een lunch in *La Côte Basque*.

Ivo had Justin op zijn vingers getikt. 'Als ik in haar schoenen stond, ouwe jongen, nam ik de benen. Wat heeft ze eigenlijk bij jou te zoeken?'

'Comfort, personeel, reisjes, interessante mensen, een onbetaalbare garderobe.' Hij wilde verdergaan, maar Ivo onderbrak hem.

'Nou en? Denk je dat ze daar werkelijk iets om geeft? In godsnaam, Justin, kijk eens goed naar het kind – ze is heel mooi, maar ze verkeert vaak in een andere wereld; dan zit ze te dromen, te denken en te schrijven. Denk je echt dat ze ook maar iets geeft om dat lege bla-bla-gedoe dat voor jou zoveel betekent?'

‘Natuurlijk. Ze is ermee groot geworden.’ Haar jeugd was zo volslagen anders dan die van Justin, die arm was opgegroeid en later miljoenen had verdiend aan zijn boeken en films. Er waren goede en slechte tijden geweest, en ook een paar hele moeilijke perioden, maar Justins uitgaven waren maar één kant uitgegaan: opwaarts. De weelde waarmee hij zich had omringd was voor hem van vitaal belang; het versterkte zijn identiteit. Tegen het eind van de lunch keek hij Ivo van boven een kopje sterke koffie aan. ‘Zonder alles wat ik haar geef zou ze het geen week uithouden, Ivo.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van.’ Ivo had meer vertrouwen in haar dan haar vader. Eens zou ze een werkelijk opmerkelijke vrouw zijn, en altijd als hij daaraan dacht glimlachte Ivo Stewart.

Terwijl ze zich snel afdroogde met een grote roze handdoek waarop een monogram was geborduurd, was Bettina zich ervan bewust dat ze zou moeten opschieten. Ze had haar jurk al klaargelegd. Het was een prachtige moiré zijden, gladde japon van heel zacht paars, die slank en soepel vanaf haar schouders naar beneden viel. Ze glipte snel in het zijden, met kant afgezette ondergoed, trok de jurk aan en stapte voorzichtig in de bijpassende, lichtpaarse sandalen met smalle goudkleurige hakken. De jurk op zich zou al prachtig zijn geweest. Ze keek er nog eens met bewondering naar terwijl ze voor de laatste keer haar donkere, karamelkleurige haar opduwde en nog eens controleerde of het paars op haar oogleden wel precies paste bij dat van de jurk. Ze deed een snoer amethisten om haar hals en nog een om haar linkerpols, terwijl kleine diamantjes in haar oren het licht weerkaatsten. Daarna nam ze heel voorzichtig de zware, groen fluwelen tuniek van de hanger en trok hem aan over de paarse zijden jurk. De tuniek was gevoerd met hetzelfde glanzende lila, en ze zag eruit als een symfonie in paars en diep renaissancegroen. Het was een adembenemend mooi complet, dat haar vader de vorige winter voor haar uit Parijs had meegenomen. Ze droeg het echter

met hetzelfde gemak en met dezelfde ongeunstelde eenvoud waarmee ze een oude, verschoten spijkerbroek zou hebben gedragen. Nadat ze het complet in de spiegel de eer had bewezen die het toekwam kon ze vergeten dat ze het aanhad. En dat was ze dan ook van plan. Ze had honderd-en-één andere dingen aan haar hoofd. Ze keek nog even om zich heen in de gezellige slaapkamer die in Franse Provençaalse stijl was ingericht, vergewiste zich ervan dat ze het scherm voor het nog hoog opvlammende vuur had gezet en wierp een laatste blik naar buiten. Het sneeuwde nog steeds. De eerste sneeuw was altijd zo mooi. Ze glimlachte in zichzelf terwijl ze snel naar beneden liep.

Ze moest nog even naar de keuken om na te gaan of alles voor het lopend buffet in orde was. De eetzaal was een meesterwerk, en ze zag met voldoening hoe de hapjes in volmaakte orde waren gerangschikt op de zilveren schalen die overal als bovenmaatse confetti feestelijk waren neergezet. In de zitkamer was alles voor elkaar, uit de studeerkamer was het meubilair verwijderd, zoals zij had opgedragen, en de musici waren aan het stemmen. De bedienden zagen er onberispelijk uit en het appartement was goddelijk: de ene kamer na de andere vol Louis xv-meubilair van museumkwaliteit, marmeren schoorsteenmantels, reusachtige bronzen beelden en knappe staaltjes van mozaïekwerk waar je alleen maar met stille bewondering naar kon kijken. Het damast was zacht ecru, het fluweel neigde naar koffiekleurig of abrikoos en perzik. Het hele appartement ademde een weldadige atmosfeer van warmte en liefde, en het was Bettina's smaak die overal uit te lezen viel, Bettina's zorg die zo duidelijk naar voren kwam.

'Mijn god, je ziet er mooi uit, liefje.' Ze draaide zich om toen ze zijn stem hoorde en stond een ogenblik stil, haar ogen vol liefde, een glimlach op haar gezicht. 'Heb ik dat ding vorig jaar niet voor je in Parijs gekocht?' Justin Daniels glimlachte zijn dochter toe en zij beantwoordde die glimlach. Alleen haar vader zou de schitterende Balenciaga, die hij voor een vorstelijk bedrag voor haar had gekocht, 'dat ding' noemen.

‘Ja. Ik ben blij dat je hem mooi vindt.’ Vervolgens, aarzelend, bijna verlegen: ‘Ik vind hem ook prachtig.’

‘Prima. Zijn de musici er al?’ Hij liep al langs haar heen, het met hout betimmerde heiligdom van de grote studeerkamer in.

‘Ze zijn aan het stemmen. Ik denk dat ze ieder ogenblik kunnen beginnen. Wil je wat drinken?’ Het kwam nooit bij hem op te vragen of zij misschien iets wilde hebben. Altijd dacht zij aan wat hij nodig had.

‘Ik denk dat ik nog even wacht. Jezus, wat ben ik moe vandaag.’ Hij zakte even onderuit in een gemakkelijke stoel, terwijl Bettina naar hem zat te kijken. Ze had hem wel kunnen vertellen dat zij ook moe was. Die ochtend was ze om 6 uur opgestaan om de laatste hand aan allerlei voorbereidingen voor het feest te leggen; ze was om halfnegen naar school gegaan en had zich daarna naar huis gehaast om te baden, zich aan te kleden en erop toe te zien dat alles tot in de puntjes voor elkaar was. Maar tegen hem zei ze daar niets over. Dat deed ze nooit.

‘Ben je met het nieuwe boek bezig?’ Ze keek hem vol toewijding en belangstelling aan terwijl hij haar glimlachend toeknikte.

‘Je geeft veel om die boeken, hè?’

‘Natuurlijk doe ik dat.’ Ze glimlachte teder.

‘Waarom?’

‘Omdat ik om jou geef.’

‘Is dat de enige reden?’

‘Natuurlijk niet. Het zijn geweldige boeken; ik vind ze heel goed.’ Ze stond op, lachte zachtjes en bukte zich om hem een kus op zijn voorhoofd te geven. ‘En toevallig houd ik ook nog van je.’ Hij glimlachte haar toe en gaf zacht een klopje op haar arm terwijl ze zich afwendde omdat ze de deur had gehoord. ‘Zo te horen komt er iemand.’ Maar plotseling maakte ze zich ongerust. Hij zag er ongewoon moe uit.

Binnen een halfuur was het huis stampvol lachende, pratende en drinkende mensen; ze waren geestig, amusant of onvriendelijk, en soms alles tegelijk. Er waren eindeloos veel avondjurken

in alle kleuren van de regenboog, stromen juwelen en een heel legertje mannen met zwarte dassen, met een overdaad aan parelmoer, onyx, kleine saffieren en diamantjes op hun witte overhemden. Er waren bijna 100 welbekende gezichten te midden van de menigte. Behalve die 100 min of meer beroemde mensen waren er nog 200 onbekende figuren die champagne dronken en kaviaar aten; ze dansten op de muziek en hoopten een glimp op te vangen van Justin Daniels of de anderen die ze graag hadden willen ontmoeten.

Te midden van dit alles ging Bettina onopgemerkt haar gang, vloog heen en weer, zag erop toe dat alles vlekkeloos verliep en dat mensen aan elkaar werden voorgesteld en van champagne en iets eetbaars werden voorzien. Ze zorgde ervoor dat haar vader zijn whisky kreeg en later zijn cognac, en dat zijn sigaren altijd bij de hand waren. Ze was zo attent uit de buurt te blijven als het er naar uitzag dat hij aan het flirten was en bracht hem snel naar een belangrijke gast die net was binnengekomen. Ze was een genie op dit gebied. Ivo vond haar mooier dan alle andere vrouwen. Het was niet voor het eerst dat hij wenste dat ze zijn dochter was en niet die van Justin.

‘Je speelt je gebruikelijke rol zie ik, Bettina. Uitgeput? Of alleen maar op punt van instorten?’

‘Doe niet zo mal. Ik vind het heerlijk.’ Maar hij kon zien dat de vermoedheid zich vaag onder haar ogen begon af te tekenen. ‘Wil je nog iets drinken?’

‘Behandel me toch niet meer als een gast, Bettina. Heb je misschien zin om even ergens te gaan zitten?’

‘Straks misschien.’

‘Nee, nu.’

‘Goed dan, Ivo. Goed dan.’ Ze keek op naar de diepblauwe ogen in het vriendelijke gezicht dat haar in de loop van de jaren zo dierbaar was geworden en liet zich door hem naar een stoel bij het raam leiden. Daar keken ze een ogenblik zwijgend naar de sneeuw, waarna ze haar blik weer naar hem toe wendde. Zijn

volle witte haar zag er verzorgd uit dan ooit. Ivo Stewart was altijd tot in de puntjes verzorgd; zo was hij nu eenmaal. Lang, slank, knap en jeugdig, met blauwe ogen die altijd leken te lachen en de langste benen die ze ooit had gezien. Ze had hem Ivo de Lange genoemd toen ze nog klein was. Langzaam kwam er een bezorgde trek op haar gezicht. ‘Heb je opgemerkt hoe moe daddy er vanavond uitziet?’

Ivo schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar ik zie wel dat jij er moe uitziet. Is er iets?’

Ze glimlachte. ‘Alleen maar examens. Hoe komt het toch dat jij altijd alles ziet?’

‘Omdat ik van jullie houd, en soms is je vader volslagen idioot en ziet hij helemaal niets. Schrijvers! Al val je dood voor hun voeten, ze stappen over je heen en mompelen iets over het tweede deel van Hoofdstuk 15. Je vader is al niet anders.’

‘Nee, hij schrijft alleen beter.’

‘Ik neem aan dat dat een excuus is.’

‘Dat heeft hij niet nodig.’ Bettina zei het heel vriendelijk en Ivo’s ogen ontmoetten de hare. ‘Wat hij ook doet, hij doet het geweldig.’ *Zelfs al is hij dan niet de meest ideale vader, dacht ze, hij is een briljant schrijver!* Maar dat waren woorden die ze nooit hardop had durven zeggen.

‘Wat jij doet, doe je ook geweldig.’

‘Dank je, Ivo. Jij zegt altijd zulke aardige dingen. En nu—’ ze stond met tegenzin op en streek haar jurk glad – ‘moet ik weer gastvrouw gaan spelen.’

Het feest was doorgegaan tot 4 uur in de ochtend, en haar hele lichaam deed pijn toen ze langzaam naar boven liep. Haar vader zat nog in de studeerkamer met een paar van zijn boezemvrienden, maar haar aandeel zat erop. De bedienden hadden het grootste deel van de rommel al opgeruimd, de musici waren betaald en naar huis gestuurd, de laatste gasten waren gekust en bedankt voordat ze vertrokken, de vrouwen in hun nerts geholpen voordat hun echtgenoten ze naar de limousines leidden die

buiten in de sneeuw stonden te wachten. Toen ze langzaam naar haar kamer liep stond Bettina even stil en keek naar buiten. Het was prachtig; de stad lag er vredig, stil en wit bij. Daarna ging ze naar haar kamer en sloot de deur.

Zorgvuldig hing ze de Balenciaga terug op de hanger en glipte in een roze zijden nachthemd voordat ze tussen de gebloemde lakens gleed die een van de kamermeisjes eerder die avond had teruggeslagen. Een ogenblik later liet ze in gedachten de avond nog eens de revue passeren. Alles was soepel verlopen, zoals altijd trouwens. Ze zuchtte slaperig en vroeg zich af wanneer het volgende feest zou zijn. Had hij gezegd volgende week, of de week daarna? En had hij de muziek vanavond leuk gevonden? Ze had het vergeten te vragen. En de kaviaar... hoe zat het met de kaviaar... was die net zo goed als...? Ze zag er heel klein en breekbaar uit; ze zuchtte nog een keer en viel in slaap.

‘Heb je zin om vandaag met ons te gaan lunchen? Bij Club 21, om 12 uur.’ Ze las het briefje terwijl ze haar koffie opdrank en de zware, rode jas pakte die ze naar school droeg. Ze had een marineblauwe broek aan met een kasjmier trui in dezelfde kleur, en laarzen die naar ze hoopte tegen de sneeuw konden. Gauw pakte ze een pen en krabbelde een antwoord op de achterkant van zijn briefje.

‘Zou wel willen, maar het spijt me... examens! Amuseer je. Zie je vanavond wel. Liefs, B.’

De hele week had ze het al over haar examens gehad. Maar ze kon niet van hem verwachten dat hij zich met zulke kleinigheden uit haar leven bezighield. Hij was in gedachten al met zijn volgende boek bezig, en dat was genoeg. Van haar leven op school was tot nu toe niets belangrijk genoeg geweest om zijn aandacht te vangen. Dat was niet moeilijk te begrijpen. Zij vond het ook niet zo boeiend. In tegenstelling tot het leven dat ze samen met hem leidde leek het andere allemaal maar saai. Ze had eigenlijk het gevoel dat het schoolleven verfrissend was omdat het zo gewoon was, maar het leek haar ook wat veraf. Ze voelde zich altijd een buitenstaander; nooit deed ze echt mee. Te veel mensen wisten al wie ze was, waardoor ze een curiositeit was geworden waar men geboeid naar keek. Maar ze voelde zich die belangstelling onwaardig. Zij was niet de schrijver; ze was alleen maar zijn dochter.

De deur sloot zich zachtjes achter haar toen ze vertrok om naar

school te gaan. In gedachten liep ze de aantekeningen nog eens door die ze had gemaakt om zich voor te bereiden op het examen. Het viel niet mee om er veel interesse voor op te brengen als je maar tweeënhalf uur had geslapen. Maar ze zou er wel door komen, zoals altijd. Ze haalde zeer hoge cijfers, nog iets wat haar vaak in een uitzonderingspositie plaatste. Ze wist ook eigenlijk niet meer waarom ze zich door haar vader had laten overhalen om de school af te maken. Alles wat ze wilde was een rustig hoekje om een toneelstuk te schrijven. Dat was alles, meer niet... Ze glimlachte in zichzelf toen de lift beneden aankwam. Het was per slot van rekening niet zomaar een droombeeld. Ze wilde een stuk schrijven dat een enorm succes zou worden. Dat zou veel tijd vergen... wel 20 of 30 jaar.

‘Goedemorgen, miss.’ Ze glimlachte naar de conciërge, die met de hand aan zijn pet tikte. Heel even had ze de neiging om hard terug te hollen, het gebouw weer in. Het was een van die venijnig koude dagen waarop je als je voor het eerst inademde het gevoel had naalden binnen te krijgen. Ze riep een taxi aan en stapte in. Vandaag was niet zo’n dag om iets te bewijzen door de bus te nemen. Het kon haar niets meer schelen. Ze bleef liever warm. Ze ging gemakkelijk zitten en keek nog eens lang en aandachtig haar aantekeningen door.

‘Kon Bettina niet komen?’ Ivo keek verbaasd op toen Justin bij hem kwam zitten in de grote bar in Club 21 waar ze elkaar altijd ontmoetten.

‘Kennelijk niet. Ik ben vergeten het haar gisteravond te vragen, dus heeft ze vanmorgen een briefje voor me achtergelaten. Er stond iets in over examens. Ik hoop dat er niets anders achter zit.’

‘Wat bedoel je daar nu mee?’

‘Dat ik hoop dat ze niet iets heeft met een of ander stom joch op school.’ Beide mannen wisten dat er tot nu toe geen man in haar leven was geweest. Justin gaf haar de kans niet.

‘Denk je dat ze haar hele leven lang niet verliefd wordt?’ Ivo keek hem boven de martini met twijfel in zijn blik aan.

‘Nauwelijks. Maar ik verwacht wel dat ze een verstandige keus doet.’

‘Waarom denk je dat ze dat niet zal doen?’ Ivo keek zijn vriend vol belangstelling aan en hij merkte de vermoeide trek rond zijn ogen op waar Bettina de avond tevoren over had gesproken.

‘Vrouwen maken niet altijd een verstandige keuze, Ivo.’

‘Wij dan wel?’ Hij zei het geamuseerd. ‘Heb je reden om aan te nemen dat ze iemand heeft ontmoet?’

Justin Daniels schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar je weet maar nooit. Ik heb een gruwelijke hekel aan die lummels die alleen maar naar school gaan om meisjes te versieren.’

‘Zoals jij, bedoel je,’ zei Ivo breed grijnzend, terwijl Justin hem een vuile blik toewierp en nog een whisky bestelde.

‘Laten we het daar maar niet over hebben. Ik voel me rot vandaag.’

‘Kater?’ Ivo leek niet erg onder de indruk.

‘Ik weet het niet. Misschien wel. Ik heb last van mijn maag sinds gisteravond.’

‘Dat is duidelijk de oude dag.’

‘Wat ben je weer lollig vandaag,’ Justin keek hem aan op een manier die duidelijk maakte dat hij er genoeg van had, waarna ze beiden begonnen te lachen. Ondanks hun uiteenlopende meningen over Bettina konden de twee mannen altijd goed met elkaar opschieten. Ze was het enige onderwerp waar ze het bijna nooit over eens waren en ze was het enige twistpunt tussen hen.

‘Tussen twee haakjes, heb je misschien zin in een kort reisje naar Londen volgend weekend?’

‘Waarvoor?’

‘Weet ik nog niet. Achter de vrouwen aan zitten, met geld smijten, naar het toneel gaan. Net als anders.’

‘Ik dacht dat je al aan je nieuwe boek bezig was?’

‘Dat is ook zo, maar ik zit vast en ik wil er even tussenuit.’

‘Ik moet het nog even in beraad houden. Je hebt het misschien niet opgemerkt, maar er zijn een paar kleine oorlogjes aan de gang, om maar niet te spreken over staatsgrepen die over de hele wereld worden gepleegd. De krant heeft me misschien hier nodig.’

‘Het zal niet zoveel verschil uitmaken of jij een weekend weg bent. Bovendien, jij bent de krant, jij kunt de boel wel regelen.’

‘Dank u, sir. Ik zal het in gedachten houden. Wie komt er eigenlijk met ons lunchen?’

‘Judith Abbott, de toneelschrijfster. Bettina krijgt een toeval als ze hoort dat ze haar heeft gemist.’ Hij keek Ivo ernstig aan en bestelde nog een whisky. Maar de angstige blik in zijn ogen was Ivo niet ontgaan.

Even zweeg hij, maar toen raakte Ivo zachtjes de arm van zijn vriend aan en zei bijna fluisterend: ‘Justin... er is toch niets mis?’

Een ogenblik was er stilte. ‘Ik weet het niet. Ik voel me ineens zo vreemd...’

‘Wil je even rustig gaan zitten?’ Maar het was al te laat; een moment later zakte hij in elkaar, en twee vrouwen die op hem neerkeken begonnen te gillen. Zijn gezicht was afschuwelijk vertrokken, terwijl hij ondragelijke pijn scheen te lijden. Geagiteerd gaf Ivo opdrachten, en het duurde maar enkele ogenblikken voordat er medische hulp kwam. Gedurende die momenten hield Ivo zijn vriend in zijn armen en bad dat het nog niet te laat zou zijn. Maar dat was het wel. Justin Daniels’ hand viel slap op de grond toen Ivo hem losliet. De politie ter plaatse duwde de nieuwsgierigen opzij en de dokters vochten nog bijna een halfuur voor zijn leven. Maar het had geen zin meer. Justin Daniels was dood.

Ivo keek hulpeloos toe terwijl ze zijn hart probeerden te stimuleren, kunstmatige ademhaling toepasten, zuurstof gaven, alles, en Ivo bad. Maar het mocht niet meer baten. Uiteindelijk bedekten ze zijn gezicht en de tranen rolden Ivo over de wangen.

Ze vroegen hem of hij het stoffelijk overschot wilde begeleiden naar het mortuarium in het ziekenhuis. Het mortuarium? Justin? Het leek onvoorstelbaar. Maar dat was het niet. En ze gingen.

Ivo voelde zich oud en beverig toen hij een uur later het ziekenhuis uitliep. Alles wat hem nog restte was het Bettina te vertellen. Hij werd misselijk bij het idee alleen al. Jezus... hoe moest hij het haar uitleggen? Wat kon hij zeggen? Wat moest er van haar worden? Ze had niemand anders op de wereld dan Justin. Niemand. Ze ontving altijd de beroemdste gasten en kende meer prominenten dan de schrijver van de roddelrubriek in de *Times*, maar dat was ook alles. Verder had ze niets. Alleen Justin. En nu was hij er niet meer.